

F E H É R
C S A B A

A Z

E L E -
F Á N T

Tegnap hívott Soma, hogy feljönne. Mondtam, gyere. De hogy nem egyedül, hanem izé. Mizé, kérdeztem. Szóval valamit, azaz valakit be szeretne mutatni nekem. Jó, mondtam, gyertek csak. De hogy muszáj mégis előre elmondania, szóval egy elefánt. Egy elefánt, kérdeztem. Igen, de ne féljek, még csak kölyök. És szobatiszta. Ha szobatiszta, akkor rendben, mondtam.

A kölyökelefánt illedelmes volt. A hátára feküdt a szoba közepén, és szabad volt megvakarni a hasát. Tapintásra olyan volt, mint a disznóhas. Aztán ténfergett egy kicsit a szobában, és evett a díszpálmából. Aztán megint lehevert a parkettra. Nem nagy kunszt ez az elefánt, mondtam meg Somának. Csak ingatja a fejét, és heverészik. De Soma nem hallotta. Ült szétfolyva a fotelban. Az elefánttal beszélgetett. Finoman zümmögött, mint egy radiátor. Megbillentette a fejét, úgy zsongott neki egész este. Mint valami nőnek. És egyfolytában nézte. Ha lehunyta a szemét, akkor is nézte. És ritmikusan csettintgetett a nyelvével. Visszhangzott a szoba, ritmikusan, mint egy barlang, attól a csettintgetéstől. A hideg kirázott. Az elefánt meg csak nézett a semmibe, és időnként bólintott egyet. Kimegyek teát főzni, mondtam.

Kifelé menet jól belerúgtam a macskámba. Húzz el, te bűdös dög!

Soma rámcörgött. A buszra léptem volna fel éppen. Ráérnék-e esetleg. Az attól függ, mondtam.

Fölmentem hozzá délután, de jó ideig nem mondott semmit. Szóba hoztam a dolgot, csak somolygott, tett-vett. Örülök, hogy milyen jól fogtok szórakozni. Mondtam, hogy nem értem. Hát Sziszi meg te. Szóval ő, mondtam. Igen, Sziszi, mondta Soma.

De miért éppen én...? Soma leguggolt hozzám. A parkettán legyökereztek az ujjbegyei, a gyantaszín körömágyak. Az ablak a szemeteskocsi vibrációit ismételte. Mert téged szeret, mondta komolyan. A díszhalak az akváriumot bámulták. Az jó, mondtam. Mindenünnen átszűrődtek a délutáni készülődések, a szomszéd elmosa a teakészletet. Soma odatette a kezét a csuklómra, otthagyta, és kipislogelőször játsztunk. Ő letudja Aranka nénit, én meg Sziszivel egyet sétálok. Jó, oké, mondtam.

Egykedvű volt. Nem változott semmit. Vattacukrot vettem neki, és hagytam, hogy a gyerekek sikítsanak. Kicsit rugdosták, ő emelgette az ormányát. Leteperték, göcögtek neki. Átnéztem az apróhirdetéseket közben.

Soma elégedett volt.

A kulcsot a zárban úgy fordítom el, nehogy fölébredjenek. A pára apadozik, lélegzi be a talaj. A kertben Sziszi-t találok. Szia. Kibújhatott Somáék szobájából, ajtót sose zárnak. A völgyben tömör, éles csönd tenyészik, a lezárt szemek csöndje. Na mi az. Csak néz, és nem felel. Roppan egyet egy túlsúlyos ág. Mit keresel, mi. A pulóveremért most már nem megyek vissza.

Magas, kőhideg törzsek árnyékai sorjáznak a tavon. Megállók a fekete víz szélénél. Sziszi köldökig telefeckendezi a nadrágomat moszatos lével. Na jó, menjünk. Kaptatunk fölfelé a fák között. Gyér visszhangok, akár egy reggeli váróteremben. Sziszi hasát beszínezi a fölfoszló avar. Nem tudtam, hogy kúszni is tudsz.

Most mit akarsz. A túloldalon és távol mögöttünk lassan szétömlik a Nap. Somáék semmit sem hagynak a reggeliből. Most mi van. Tolnom kell fölfelé a meredek ösvény utolsó tíz méterén. Kifogyhatott suta lábaiból az erő. Figyelmem kell a billegő súlypontra, hogy oldalt vissza ne guruljon. Vagy tetteteli csak. Mire felérünk, kérgesre szárad a nadrágom. Valószínűleg szándékos volt. Fölkészült rá, mi-alatt lubickolt.

Azt álmodtam, hogy délután van. Kaptatunk fölfelé a csipős szagú avarban. Kirakjuk a plédet. Leülünk a sziklapadra napozni. Szeretem az avar meghitt neszezését, ilyenkor, októberben, mondja Sziszi. Nézem, a völgyben hatalmas csorda vágat, zebra, vagy lovak. Fák dőlnek mellettük, mindig menetirányba, szép lassítottan. Aha, felelem, ahogy a menekülő zergecsapat elkanyarodik, mintegy vezényszóra. Hát az kétségtelen.

Psszekötöztünk négy, enyhén kifelé szögellő sílécet. Sziszi megtanult szalozni. A kezdő farolásokat néztük, örült mindenki. Soma ragyogott este, a biliárdpartin.

Gyere, ne szarakodj, mondta másnap. Magamra kaptam valamit. Ittuk a kávé, pillogtak a neonok. Nem volt merre keresni, megszállta a kőd a telepet. A vakolat felszívta a nedvet és szemcsésként adta meg magát. Úgy négy körül sütött ki a Nap, tíz percre.

Soma sárga hurkokat rajzol a hóba, húgykalligráfia, mondja. A bakancs talpának anyaga, C. perverziói, hogyan készül kartonból léckerítés és autó, stb. És Sziszi? - kérdezem. Visszakézből feleli, hogy hagyjuk. A csöpögést hallgatjuk. Nem ismerlek, vagy nem tudom mi az, ez olyanként hangzik. Leülünk a szétázott hóba, párálnak a fatörzsek. Dél körül lehet, mindenütt fényfoltok. A lombok mögött egy délelőtti váróterem visszhangjai. Tudod, miért jó a kartonkoporsó? Mert nem kell hozzá kalapács. Hangosan röhög, és mellbe öklöz. Néhány másodpercnyi szívészünet.

Menjünk, szól ébredéskor, és indul. Az odafagyott avart levakarom a fenekemről. Lilán terpednek szét az árnyak. Csütörtökön olcsó a diszkó, mondja, amikor a bokroknál beérem.

